

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ หาดใหญ่ จังหวัดสงขลา
๒๓ - ๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๘
[ตอนที่ ๓ เรื่องเล่าจากผู้ฟัง]

โดย

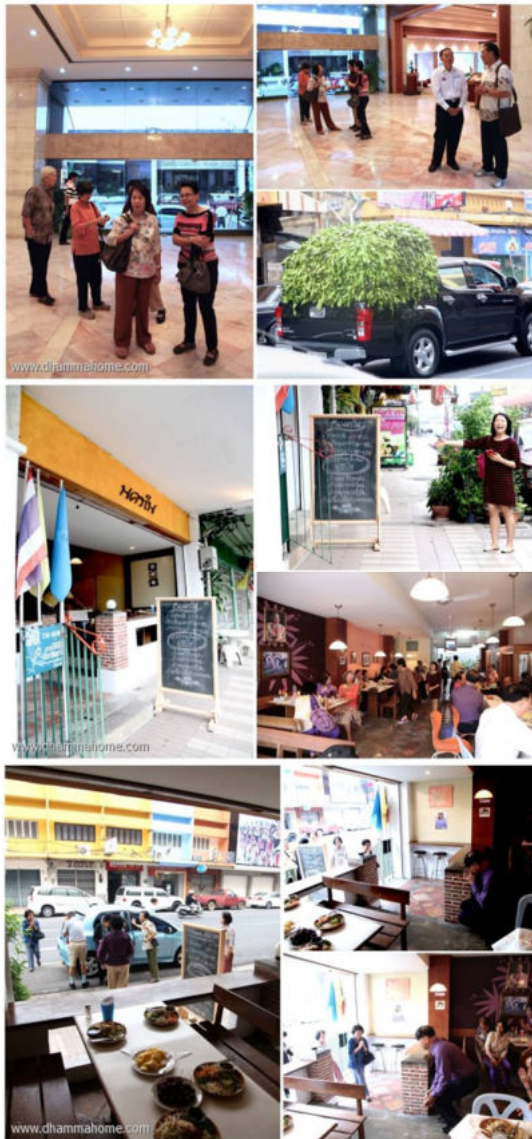
วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ หาดใหญ่ จังหวัดสงขลา
๒๓ - ๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๘
[ตอนที่ ๓ เรื่องเล่าจากผู้ฟัง]

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

วันนี้เป็นวันสุดท้ายของการเดินทางมาสนทนาธรรมที่หาดใหญ่ เป็นครั้งที่ ๒ ของท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ และคณะวิทยากร วศ.สงบ เชื้อทอง ผศ.อรรณพ หอมจันทร์ อ.ธีรพันธ์ ครองยุทธ อ.ธิดารัตน์ หอมจันทร์ อ.คำปิ่น อักษรวิสัย ซึ่งได้รับเชิญจากชมรมบ้านธัมมะหาดใหญ่ โดยคุณพนิดา มิตรปวงชน (คุณโก๋) คุณอมรวไล มิตรปวงชน (คุณซีล) และคุณจิรัฐ ศรีวัชรเมธี เพื่อสนทนาธรรม ที่โรงแรมเอเซียหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ระหว่างวันที่ ๒๓ - ๒๕ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๘

ในช่วงเช้า ท่านเจ้าภาพได้พาคณะฯ ออกไปรับประทานอาหารเช้าที่ร้านอาหารภายนอกของโรงแรมเช่นเคย โดยเช้าวันนี้ เป็นข้าวยาบักขี้ไต้ที่ร้านดังของเมืองหาดใหญ่ อร่อยและเป็นอาหารเพื่อสุขภาพดีมากครับ เพราะประกอบไปด้วยผักและสมุนไพรหลายชนิด ที่ตั้งของร้านอาหารก็เพียงเดินออกกำลังกายจากโรงแรมไปไม่นานก็ถึง

การสนทนาธรรมในวันสุดท้ายนี้มีระหว่างเวลา ๙.๐๐ - ๑๒.๐๐ น. หลังรับประทานอาหารเช้าเสร็จทุกท่านก็ออกเดินทางไปยังสนามบินหาดใหญ่เพื่อเดินทางกลับกรุงเทพฯ ตามเวลาบินของแต่ละสายการบิน ในเวลาไล่เลี่ยกัน สำหรับการสนทนาในเช้าวันนี้ โดยส่วนใหญ่เป็นไปกับการที่ท่านวิทยากรได้เปิดโอกาสให้ท่านผู้ฟัง

เล่าประสบการณ์ของการได้พบและฟังพระธรรมของแต่ละท่าน ซึ่งเป็นประโยชน์มากได้เห็นถึงชีวิตของแต่ละบุคคล ที่สะสมมาแต่ละหนึ่งซึ่งมีความแตกต่างกัน แต่ประโยชน์

สูงสุดเพียงประการเดียวของการได้เกิดมา คือ การได้พบกับพระธรรมคำสอน ที่จะทำให้ได้ สะสมความเข้าใจความจริงของสิ่งที่มีจริง ๆ ต่อไปอีก จากการได้ฟังและเข้าใจพระธรรมที่ ทรงตรัสรู้และทรงแสดง ซึ่งจะขอนำความการ สันทนาที่สมาชิกชมรมบ้านธัมมะหาดใหญ่ได้

ร่วมสนทนา มาลงไว้เพื่อประโยชน์แก่การพิจารณาของทุก ๆ ท่านที่สนใจ เป็นตอนจบ ของการนำเสนอกิจกรรมการไปสนทนารธรรมที่หาดใหญ่ของท่านอาจารย์สุจินต์ บริหาร วณเขตต์ และคณะวิทยากรของมูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนาในครั้งนี้ ซึ่ง อาจจะมีความยาวบ้าง แต่คิดว่าจะเป็นประโยชน์กว่าถ้าได้นำลงไว้โดยละเอียด น่า ติดตามมาก ๆ ครับ

คุณชลธิ ภูษลธิ แร่ภาพและข้อความการสนทนารธรรมสด ๆ ขณะฟัง ไปยังกลุ่มสนทนารธรรมภาคใต้ ขออนุโมทนาใน กุศลวิริยะครับ

อ.อรรณพ :

สำหรับในครอบครัวเอง ก็เป็นส่วนสำคัญ ที่จะมีโอกาสเป็นตัวอย่าง แล้วก็ชักนำให้เยาวชน บุตรหลาน คือ เราเป็นเพื่อน ประสานญาติกับทุกคน เพียงแต่ว่า ถ้าอยู่ในครอบครัว ก็ใกล้ชิดตัวเรา คนใกล้ชิดตัว ก็อาจจะเป็นบุตร เป็นอะไรนี่ ซึ่งมาที่นี้ก็ดีนะคะ รับ รู้สึกชื่นชมว่า ยังมีเด็ก ๆ มาฟังธรรมะ ก็อยากจะเชิญคุณแม่ของน้องหยิงจิ้ง ขอฟังความเห็นในฐานะคุณแม่ ที่ค่อย ๆ ปลูกฝังความรู้ ความเข้าใจถูก ให้กับลูก ๆ ในบ้าน เชิญครับ

คุณปาล :

กราบสวัสดีอาจารย์สุจินต์และคณะวิทยากรทุกท่านคะ ตื่นเต้นค่ะ หนูชื่อ ปาล สว่างพัฒนกุล ที่เริ่มศึกษาพระธรรมก็คือ ได้รู้จักกับพี่ท่านหนึ่ง ชื่อ จันทรเมธิด เขาแนะนำให้ฟังแผ่น (MP 3) ท่านอาจารย์สุจินต์ ตอนนั้นก็คือ เป็นคนที่ชอบศึกษาธรรมะ ไม่เข้าใจว่าธรรมะคืออะไรนะคะ แต่ก็อ่านหนังสือของท่าน ว.วชิรเมธี แล้วก็ไอน์สไตน์

พบ พระพุทธเจ้าเห็น อะไรประมาณนี้ แล้วก็ เดอะซีเครท หนังสือเล่มนี้ด้วย ที่ได้เจอคำว่า จิต เจตสิก ครั้งแรกยังไม่เข้าใจ แต่ก็ได้สะสมเป็นเรื่องเป็นราวไป จนกระทั่งได้มาฟังแผ่นท่านอาจารย์สุจินต์ พื้นฐานพระอภิธรรม ได้กล่าวเรื่องจิต เจตสิก ที่ละเอียดและลึกซึ้ง และด้วยความที่เป็นนักคิด ก็จะคิดถึงว่า ระบบกลไกของแต่ละคน ทำงานอย่างไร อะไรอย่างนี้ ไปเปรียบเทียบจิตแต่ละดวง

ก็ได้เปิดฟังไปเรื่อย ๆ ด้วยความที่ลูกก็อยู่ด้วยกัน เลี้ยงลูกเอง เปิดไป ลูกก็ฟังไป ฟังไป บางทีตอนเช้า ขับรถไปส่งลูกที่โรงเรียน ก็เปิดในรถ คือ เปิดตลอดเลย จนกระทั่งได้ซึมซับ ซึมซับ เรื่อย ๆ จนกระทั่ง กว่าจะได้เข้าใจคำว่า เขาทำกิจหน้าที่ของเขาเอง ไม่มีตัวเรา เป็นสภาพธรรมะที่เกิดขึ้น ด้วยเหตุและปัจจัย จริง ๆ

ก็จะเห็น (เข้าใจ) ว่า การทำงานของเขาเป็นอย่างไร แต่ก็ยังมีตัวเราอยู่นะคะ สลับ (กับความเข้าใจ) ธรรมชาติของท่านอาจารย์สุจินต์ ก็ได้เกื้อกูลครอบคลุมมาก เพราะหนูเป็นคนชอบขี่ไกรร ชอบหวังในตัวลูกมาก เวลาลูกทำอะไรผิด ก็จะไกรร แล้วก็นึกได้ว่า นี่เราหวังแล้ว เราไกรรลูก เพราะเราหวัง เราคาดหวัง เมตตามีบ้างไหม? อะไรอย่างนี้ค่ะ จะเป็นแนวออกเตือน ๆ ตัวเอง ยังเป็นแนวทอ้ง ๆ เตือน ๆ อยู่

แต่ก็เป็นขั้นแรกที่มีประโยชน์เหลือหลายเลยคะ ไม่อย่างนั้น ด้วยความเป็นปุถุชน บางครั้งก็ทำร้ายลูกบ้าง ว่าลูกบ้าง จิก! ด้วยสายตาบ้าง (หัวเราะกันครืน) หลาย ๆ ประการเลย จนนี้ได้ลดละ โชคดีมากเลยคะ เป็นบุญของเขาด้วย ที่หนูได้ศึกษาพระธรรม แล้วจากที่หนัก ๆ ก็ลด ๆ บางทีเผลอ ด่าไปแล้วก็นึกได้ ก็เบาลงมาคะ ท่านอาจารย์ก็เป็นประโยชน์มากเลยคะ ทาง ๖ โลกนี้ หนีไม่พ้นเลยในชีวิตประจำวัน ทางตาบ้าง เห็นแล้วก็คิด เสียบ้าง ได้ยินแล้ว เป็นเราเลย คิดถึงเสีย ได้ยินอะไร? อย่างนี้คะ ลัทธิมรด กระทบสัมผัส หนีไม่พ้นจริง ๆ ๖ โลกจริง ๆ คะ ท่านอาจารย์

ท่านอาจารย์ :

คะ ก็แสดงว่า การฟังธรรมะ ทำให้เข้าใจสิ่งที่มี เดิมนั้น ขณะนั้น ในชีวิตประจำวัน ไม่ใช่ว่า ต้องไปเปิดตำรา เป็นจิตดวงไหน ขณะไหน ประกอบด้วยเจตสิกเท่าไร แต่ว่า ขณะนั้น ก็สามารถที่จะรู้ว่า ธรรมะ เป็น ธรรมะ คะ

อ.อรรณพ :

ครับ ก็เห็นคุณค่าของความเข้าใจจริง ๆ ครับท่านอาจารย์ ว่าเมื่อมีโอกาสที่ได้เข้าใจความจริง เข้าใจธรรมะ ก็เป็นผู้ที่ละเอียดขึ้น ซึ่งแต่ก่อนก็อาจจะไม่ได้ละเอียดใช่ไหมครับ ก็ป็น ๆ กันไป นี่กว่ารักลูก แต่บางทีรำคาญบ้าง เมื่อก็บอกว่า แม้กระทั่ง "จิก" ด้วยสายตา (หัวเราะกันครืน) ก็รู้ว่า ขณะนั้นเป็นอกุศล ถึงจะไม่ใช่เป็นการประจักษ์ชัด ในสภาพธรรมะจริง ๆ แต่ว่ายังมีปัญญาขึ้นเรื่องราว ซึ่งก็เป็นประโยชน์มาก ถ้าเป็นปัญญาที่เข้าใจตรงสภาพนั้น อีก ประโยชน์จะมหาศาลแค่ไหน เพราะฉะนั้น อันนี้เป็นตัวอย่างที่ชัดเจนมาก จะเห็นว่าการศึกษา การเข้าใจพระธรรม เป็นประโยชน์ทุกอย่างเลย แม้กระทั่งเรื่องเยาวยชน

ท่านอาจารย์ :

ต่อไป ก็จะเข้าใจเพิ่มขึ้น แม้แต่รูปที่เกิดจากจิต ขณะที่กำลัง "จิก" ด้วยสายตา (หัวเราะ) ก็ไม่ใช่เรา!! แต่ต้องเป็นจิต ซึ่งทำให้รูปนั้นเกิดขึ้น

อ.อรรณพ :

ครับ ก็ขอขอบคุณ อนุโมทนาคุณपालด้วยนะครับ เชิญนะครับ ถ้ามีประเด็นอีก ในเรื่องธรรมะกับเด็ก ๆ หรือเด็ก ๆ อย่างน้องเบงค์ ก็โตกว่าน้องหยิงจิ้งหน่อย

ท่านอาจารย์ :

ค่ะ จะคุยกับคุณแม่น้องเบงค์ไหมคะ

อ.อรรณพ :

ถ้าคุณแม่เบงค์จะมีอะไรมาเล่าให้ฟัง สบาย ๆ ครับ ขอเชิญครับ

ท่านอาจารย์ : ของแบ่งค์ด้วยนะค่ะ ทุกคนอยากฟังค่ะ ตัวอย่างที่ดีมากเลยค่ะ โดยเฉพาะในโลกยุคนี้ ยากที่จะหาได้

คุณอ่อนนุช : กราบสวัสดิ์อาจารย์ค่ะ แล้วก็ท่านวิทยากรทุก ๆ ท่านเลย ค่ะ หนูชื่อ นางสาวอ่อนนุช แซ่สี ลูกก็ชื่อ น้องแบ่งค์ ค่ะ

ท่านอาจารย์ : น้องแบ่งค์คุณหย่อยสิคะ วันนี้หยุดเรียนสิคะนี่

คุณอ่อนนุช : วันนี้ลาค่ะ

ท่านอาจารย์ : ลามาสองวันแล้วใช่ไหม? เมื่อวานนี้ด้วย?

คุณอ่อนนุช : เมื่อวานนี้ไม่ได้ลาค่ะ มาช่วงเย็นค่ะ

อ.อรรณพ : ก็มาเรียนธรรมะนะครับ ไม่ใช่หนีโรงเรียน (หัวเราะกันครืน) มาเรียนธรรมะ เป็นสิ่งที่ประเสริฐที่สุด ทำไมคุณอ่อนนุชถึงได้มีโอกาสได้ยินได้ฟังพระธรรม แล้วก็สนใจขึ้นมา

คุณอ่อนนุช : ส่วนตัว เป็นคนที่ ตั้งแต่เด็ก ๆ ก็มีความรู้สึก ว่า แสงหา ค่ะ แต่ว่า ไม่รู้ว่าจริง ๆ แล้ว ธรรมะคืออะไร จนกระทั่งเพื่อน คือ น้องปาล เป็นผู้ที่คอยเกื้อกูลแล้วก็นำทางให้ได้ ฟังพระธรรมคำสอนของท่านอาจารย์สุจินต์ แล้วก็ก็มี

พี่ห้ำ (คุณจันทร์เมตตา ชมภูภาค) เป็นคนเกือบลูกอีกคนหนึ่งคะ

ท่านอาจารย์ :

ฟังมานานเท่าไรแล้วคะ?

คุณอ่อนนุช :

ฟังมาก็ประมาณ ๒-๓ ปี ได้คะ ที่ได้ฟังอย่างจริงจัง ก่อนหน้านี้เขาเอามาให้นานแล้ว แต่ว่าไม่เห็นประโยชน์คะ ให้มาเป็นปี ๆ ก็เอาไปตั้งไว้ จนกระทั่งน้องปาลก็คอยมาเตือน แล้วก็คอยมาพูดให้ฟังบ่อย ๆ ก็เลยมีโอกาสดำเอาไปฟังดูบ้าง ฟังไป ฟังมา ฟังไป ฟังมา ก็ซึมซับ ก็พอได้เข้าใจบ้าง แต่ก็ยังไม่ลึกซึ้งเท่าไหร่นะคะ

ท่านอาจารย์ :

เพราะมีเพื่อนดี

คุณอ่อนนุช :

ใช่คะ

ท่านอาจารย์ :

แล้วแบ่งล่ะคะ มีอะไรเล่าให้ฟังบ้างไหม?

อ.อรรณพ :

น้องแบ่งครับ คุณแม่เปิดธรรมะฟังที่บ้านบ่อยไหมครับ?

น้องแบ่ง :

บ่อยครับ

อ.อรรณพ :

แล้วน้องแบ่งได้ฟังกับคุณแม่บ้างไหมครับ?

น้องแบ่ง :

มีครับ เหมือนกัน

อ.อรรณพ :

ได้ฟังแล้วเป็นอย่างไรบ้าง รู้เรื่องไหม?

น้องแบ่ง :

รู้เรื่องครับ

คุณอ่อนนุช :

คือ ก่อนนอนเดี๋ยวนี้ ทุกวัน แบ่งเขาก็เปิดฟังเองคะ แต่ก็ไม่แน่ใจว่า เขาจะเข้าใจหรือไม่เข้าใจ แต่ก่อนนอนเขาก็เปิดฟังเองคะ

ท่านอาจารย์ :

ทุกคำ ก็เป็นประสบการณ์ที่ได้เกิดขึ้น ส่วนหนึ่งก็คือว่า การฟังพระธรรม ต้องเป็นผู้ที่ตรง ตรงต่อความเป็นจริง และความจริงก็คือ ขณะนี้ มีสิ่งที่มีจริง ๆ!!! เพราะฉะนั้น ก็จะเห็นได้ว่า พระธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ต้องต่างกับคนอื่น ไม่ว่าเขาเป็นใครทั้งสิ้น แต่ละคำของพระองค์ ทำให้ผู้ฟังเกิดปัญญาของตนเอง แต่คำของคนอื่น ทำให้คิดเป็นเรื่องราวต่าง ๆ เป็นเหตุเป็นผล ประมวลมา บางทีน่าฟัง น่าเชื่อถือ แต่เกิดความเข้าใจอะไรบ้าง? ที่เป็นปัญญาของตนเอง!!! นี่เป็นสิ่งที่ต่างกันมาก เราฟังเรื่องอะไร ก็ได้คติจากเรื่องนั้นบ้าง ได้ความคิดต่าง ๆ จากแต่ละคน แต่ว่า ในขณะนั้นเอง ต้องไม่ใช่คำของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะเหตุว่า ถ้าเป็นคำของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เริ่มจากการให้เราเข้าใจถูก ในสิ่งที่มีจริง ๆ และเป็นความเข้าใจของเราเองด้วย!!! ไม่ใช่ว่า ทุกคนฟังแล้วเข้าใจเหมือนกันหมด เท่ากันหมด หรือว่า คิดอย่างเดียวกันหมด แต่ว่า ความคิดหลากหลายของแต่ละคนที่สะสมมา ทำให้แต่ละท่าน ที่แม้เข้าใจธรรมะตรง แต่การสะสมก็ทำให้ต่างกัน เป็นท่านพระสารีบุตร เป็นท่านพระมหาโมคคัลลานะ เป็นท่านพระอนุรุทธ เป็นท่านพระอานนท์ อย่างไรก็ตาม ทุกท่านมีความเห็นถูกต้องตามความเป็นจริง ซึ่งเป็นปัญญาของแต่ละท่านเอง

...ด้วยเหตุนี้ เราก็จะเห็นผู้ที่มีความคิด ความเห็น
หลากหลายมาก บางความเห็นก็เป็นประโยชน์ แต่ว่า ทำให้เราเกิดปัญญา ความเห็น ความเข้าใจถูก ในสิ่งที่ไม่
เคยได้ฟังมาก่อนเลย แล้วก็ไม่ใช่ว่าเชื่อตามที่บุคคลนั้น
กล่าว แต่ว่า ทำให้เราเกิดปัญญา ความเห็นถูก ในสิ่งที่
กำลังมี!!!

ด้วยเหตุนี้ ผู้ที่เป็นผู้ตรง ก็จะสามารถแยกออก ว่าคำใด
เป็นคำของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทำให้มีความเข้าใจสิ่งที่มี
จริง ๆ ที่ละเอียดที่ละน้อย แล้วก็ ยิ่งฟังยิ่งเข้าใจละเอียด
ขึ้น ลึกขึ้น จนเห็นว่า สภาพธรรมะที่มีในขณะนี้ "เดิน"
ไม่ได้เลย หรือคิดว่า เข้าใจแล้ว อย่างที่ว่า อ่านไปตั้ง
หลายรอบก็ไม่เข้าใจ เป็นความเข้าใจระดับไหน? เพราะ
เหตุว่า ถ้าพูดถึงแต่ละคำ เข้าใจได้ ธรรมะ คืออะไร? ถ้ามี
ผู้สอนว่า ธรรมะ คือ คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ยังไม่พอใช่ไหม? แล้วพระพุทธรูปสอนเรื่องอะไร?
มิฉะนั้น เราก็จะมีความรู้เพียงแค่ว่า พระธรรม คือ คำ
สอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่ไม่รู้ ว่า พระสัมมาสัม
พุทธเจ้าทรงแสดงธรรมะอะไร?...

...เพราะฉะนั้น จะไม่มีวันจบ และจะไม่มีวันพอ จนกว่า มี
ความรู้ ความเข้าใจของเรา ที่เกิดจากการได้ฟังความ
ละเอียดขึ้น ความถูกต้องขึ้น จนกระทั่ง ความเข้าใจ
เพิ่มขึ้น ทีละเล็ก ทีละน้อย เพราะเหตุว่า ฟังมาก็วันแล้ว?
(ว่า) "เห็น" เป็นธรรมะ เป็นสิ่งที่มีจริง เกิดดับ ไม่ใช่ของ
เรา ไม่สำคัญเลย คำนั้น จริงตลอดทุกครั้งที่ได้ยิน แล้วก็รู้
ด้วยว่า ได้ยินบ่อย ๆ อย่างนี้ นานไหม? กว่าจะเริ่มรู้
"เฉพาะลักษณะ" ของ "เห็น" เดียวนี้!!! เพราะ "เห็น"
เดียวนี้ ต่างหากที่เกิดแล้วดับ ถ้าไม่มีเห็น เดียวนี้ จะบอก
ว่าเห็นเกิดแล้วดับ ได้อย่างไร...

...เพราะฉะนั้น การฟังธรรมะเป็นเรื่อง "เข้าใจ" แล้วก็ "ละ" ความคิดเห็นของตนเอง หรือว่า ความคิดเห็น "เรื่อง" ธรรมะ แต่ต้องมีความเข้าใจว่า สิ่งที่มีนี้ ยากไหม? แค่งก็ยาก แต่ต้องถึงการประจักษ์แจ้ง เพราะเหตุว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงประจักษ์แจ้งแล้ว ทรงแสดงความจริง ให้คนอื่นได้ค่อย ๆ อบรมความเห็นถูก จนรู้แจ้งด้วย จึงมีพระอริยสาวกมากมายในครั้งอดีต ที่เคยได้ยินชื่อกันมาแล้ว แล้วก็ปรากฏในพระไตรปิฎก ท่านเหล่านั้นก่อนจะถึงวันนั้น ก็เหมือนอย่างนี้!! คือ เริ่มได้ยิน ได้ฟัง บางชาติ ค่อย ๆ สะสมความตรง ความเห็นถูกต้องว่า ปัญญา คือ สภาพที่เข้าใจถูก เห็นถูก ในสิ่งที่มีจริง โดยการได้ยิน ได้ฟัง ไม่คิดเองและไม่ฟังคำอื่นซึ่งไม่ทำให้เกิดความเห็นถูก ความเข้าใจถูก ในสิ่งที่มีจริง...

...เพราะฉะนั้น ก็เป็นผู้ที่ "ละเอียด" อย่างยิ่ง และต้อง "ตรง" อย่างยิ่ง ว่า ประโยชน์จริง ๆ ไม่ใช่แค่เพียง ฟังใครก็ได้!!! แต่จะรู้จักคนที่เราได้ยิน ได้ฟัง เพิ่มขึ้น ว่าเขา เป็นความคิดของเขาเอง สอนเดิน ๆ มีเหตุ มีผล หรือว่าทำให้

เข้าใจถูก ในสิ่งที่กำลังปรากฏ!!! ก็เป็นเรื่องที่จะต้องพิจารณาด้วยตัวเอง แล้วก็สะสมประโยชน์ที่แท้จริง คือ สิ่งที่มีในขณะนี้ รู้ความจริงได้แน่นอน!! เพราะได้ฟังแล้วว่าจริง และยังจะได้ฟังต่อไปอีก จนกระทั่งมีความเข้าใจเพิ่มขึ้น ที่สามารถทำให้ค่อย ๆ เห็นถูก คลายการที่เคยยึดถือไว้เหนียวแน่นมาก ว่า "เป็นเรา" ตลอดตั้งแต่เกิดจนตาย...

...เพราะฉะนั้น ก็เป็นปัจจัยที่สะสมไป ไม่ใช่เรา แต่เพราะเหตุว่า ได้เริ่มเข้าใจแล้ว ความเข้าใจนี้ ก็จะไม่ค่อย ๆ เพิ่มขึ้น ทีละน้อยมาก!!! เหมือนได้ฟังว่า "เห็น" เกิดดับ ไม่ต้องคิดเลย (ว่า) เมื่อไหร่ปัญญาจะประจักษ์การเกิดดับ แต่เกิดแน่ ดับแน่ เพราะว่า กำลังเห็นขณะนี้ ก่อนเห็น ไม่มี และ เห็นที่เห็นแล้ว ก็ไม่ได้อยู่ตลอดไป ว่าเป็นเห็นอย่างเดียว ยังมีธรรมะอื่น แทรกคั่น ก็แสดงว่าสภาพเห็นต้องดับไป และ สภาพธรรมะอื่นก็ต้องเกิด ปรากฏ แล้วก็ดับไป แล้วสภาพธรรมะอื่นก็ปรากฏ สิ่งที่มีเป็นปรกตินี้ ตรงตามความเป็นจริง คือ ค่อย ๆ เข้าใจ ทีละเล็ก ทีละน้อย ไม่ใช่หวังว่า ไม่รู้อะไรเลย แล้วเราจะเกิดปัญญาที่สามารถที่จะดับกิเลสได้ แต่เป็นผู้ที่ตรง ว่า ฟังอย่างนี้ เพราะความลึกซึ้งอย่างยิ่ง เป็นสิ่งที่ต้องอาศัย

กาลเวลา พระสัมมาสัมพุทธเจ้าและพระสาวกทั้งหลาย
จึงได้บำเพ็ญบารมี คือ คุณความดีและการเห็นถูกต้อง
มานานแสนนาน กว่าสามารที่จะรู้ความจริงได้
เพราะฉะนั้น ก็ไม่หลงไปทางอื่น ที่จะไม่เข้าใจสิ่งที่มีจริง
ที่กำลังปรากฏ!!!!...

อ.อรณพ :

ครับ เพราะฉะนั้น นั่นเป็นคำสอนที่เป็นพระธรรม ปัญญา
เท่านั้น และความตรง ละเอียด ก็คือ ปัญญาและโสภณ
ธรรมทั้งหลาย ที่ปรุงแต่งจิต จึงจะรู้ได้ว่า คำสอนไหนเป็น
พระธรรมจริง ๆ อันนั้นคือเป็นประโยชน์จริง ๆ ไม่เช่นนั้น
ก็ไม่ถึงปลายทาง พระนิพพาน

การสนทนาที่มานี้ ก็ดีมาก ได้มีโอกาสได้ฟังความเห็น
โดยเฉพาะสหายธรรมะที่ภาคใต้ เห็นความสนใจ แล้วก็
ทยอยกันมาเรื่อย ๆ ตั้งแต่เช้า เมื่อสักครู่ ก็สนทนากันกับ
สหายธรรมที่ภาคใต้ เช่นคุณแม่น้องหยิงจิ้ง คุณपाल คุณ
पालก็ได้รับการแนะนำธรรมะจากสหายธรรม ซึ่งเมื่อ
สักครู่ ก็คุยกัน รู้สึกว่า น่าจะเป็นประโยชน์ที่จะได้มา
สนทนาด้วย ว่าทำไมถึงมีโอกาสได้เข้าใจธรรมะ แล้วก็
เป็นผู้แนะนำผู้อื่นด้วย แล้วก็ทราบว่า เดิมท่านเองก็มีข้อ

ปฏิบัติที่ไม่ถูก แล้วก็ทำมาตั้งนาน แต่ทำไมถึงได้มีการที่จะได้เข้าใจความจริง แล้วก็เห็นประโยชน์ของพระธรรมจริงๆ อย่างนี้ขึ้นมาได้ ซึ่งก็จะเป็นตัวอย่างของการที่ได้มีโอกาสเข้ามาสู่พระธรรมที่ถูกต้อง จากความที่เคยประพฤติปฏิบัติผิดต่าง ๆ ก็ขอเรียนเชิญได้สนทนาครับ ผู้แนะนำคุณแม่น้องหยิงจึงมาฟังธรรมะ

คุณจันทร์เมื่อด :

กราบสวัสดิ์อาจารย์สุจินต์ แล้วก็ท่านวิทยากรทุกท่าน ดิฉัน จันทร์เมื่อด ชมภูภาศ ค่ะ เริ่มมารู้จักธรรมะอาจารย์ ตอนนั้นก็อยู่ในกลุ่มคนทานเจค่ะ ดิฉันไปอยู่ในนั้น ตอนนั้นก็สิบกว่าปี แล้วก็ ที่นั่นเขาจะมีฟังธรรมะกันทุกวันพุธ สมัยนั้นดิฉันก็ไปช่วยงานเขา แล้วก็ไปช่วยพูดธรรมะให้เขาฟังด้วย ทั้ง ๆ ที่ไม่มีความรู้ แต่สมัยนั้น "คิดว่าเรารู้" ค่ะ แล้วก็ฟังธรรมะจากวิทยุ เพื่อที่จะเอาตรงนั้น ไปช่วยที่เขาทานเจกัน เพราะที่นั่นเขาจะมีเป็นกลุ่มใหญ่ ๆ เขาจะทานเจกันแล้วก็มีสนทนาตามจุดต่าง ๆ ช่วงนั้นที่ดิฉันอยู่ บางทีก็เป็นวันพุธ บางทีก็ไปช่วยแต่ละจุด

อ.อรรณพ :

แล้วที่ว่า ฟังธรรมะจากวิทยุแล้วไปช่วยคนทานเจ จากไหนครับ

คุณจันทร์เมื่อด :

ตอนแรกก็ฟังไปเรื่อยค่ะ คือ เขาจะบอกว่าให้เราไปหาธรรมะ แล้วก็เอามาช่วยพูด ๆ ให้คนอื่นฟัง แล้วก็ชวนคนไปที่นั่นเยอะ ๆ เพราะว่าถ้าเราไปช่วยทางโน้น ญาติของเราเจ็ดชั่วโคตรจะได้ขึ้นสวรรค์หมดเลย จากอยู่นรก

- อ.อรรณพ :** เขาบอกอย่างนั้น เราก็เลยไปแสวงหาสิ่งที่คิดว่าเป็นธรรมะ เอาไปป้อน?
- คุณจันทร์เมื่อด :** ค่ะ แล้วเขาก็บอกว่า ตอนนี้อยู่ดิฉัน ไปจดอยู่บนสวรรค์แล้ว (หัวเราะกันครืน) ตอนนั้นก็ไม่ค่อยได้เชื่อ แต่ว่า ดิฉันก็เป็นชาวพุทธ คือ นับถือศาสนาพุทธ แต่ไม่เคยฟังธรรมะ แต่ไปทีนั้นเขามีจัดการฟังธรรมะ ตอนนั้นก็รู้สึกว่าเขาพูดดี แต่พอมาฟังธรรมะ คือ พอมาหาธรรมะที่จะเอาไปพูดให้คนอื่นฟังบ้าง ก็ฟังจากพระบ้าง อะไรบ้าง จนมาเจอท่านอาจารย์สุจินต์วันนั้น เป็นตอนหมกมุ่นเข้า ฟัง ก็รู้สึกว่า เสียงท่านเพราะ จากสถานีวิทยุ ขณะนั้นที่หาดใหญ่ ตอนนั้นมี ทอ. 011 ค่ะ ฟัง แต่ว่า ฟังอยู่พักหนึ่งแล้วก็ไม่ใช่ใจ แต่รู้สึกว่าเสียงเพราะ แล้วก็มีความที่เรารู้สึกว่า เข้าใจบ้าง แต่บางคำจะไม่เข้าใจ แต่ก็รู้สึกชอบอย่างนี้ แต่ก็ยังไปตรงโน้นอยู่ (หัวเราะ) แล้วก็ยังทานเจอยู่ ทาน ๑๐ กว่าปี แล้วก็เอาธรรมะ แต่ก่อนเป็นเทพคาสเซต ก็เอาไปถอดเทปเพื่อที่จะเอามาอ่าน ๆ ๆ แล้วก็เอาไปให้เขาฟัง เสร็จแล้วก็ ฟังไป ฟังมา แล้วเราไปฟังเขาพูดที่โน่นด้วย คือ คนที่พูดธรรมะมีหลายคน แล้วก็ทำให้ หลัง ๆ มานี้ รู้สึกว่าไปฟังแล้วกุศลจิตไม่เกิด ทางโน้นเขาบอกว่า ศึกษาจากพระไตรปิฎกแล้วเขาไม่เข้าใจ เขาบอกว่าไร้สาระ แล้วก็ยาก เขาก็เลยเอาพระไตรปิฎกไปเผา ดิฉันฟังแล้ว เกิดอกุศลจิตค่ะ มันไม่ใช่ แต่เราจะไปเถียงเขาไม่ได้ เขาเป็นผู้ใหญ่ ฟังไปฟังมา ดิฉันไม่ไปแล้วที่โน่น มันไม่ใช่!!!

เพราะว่า ที่โน้น เขาจะสอนให้แค่เราเป็นคนดี บอกว่าให้
เราเป็นคนดี คิดดี พูดดี ทำดี ดิฉันก็อยากจะเป็นคนดี แต่
ว่า เรารู้ตัวเองว่าเราไม่ดี พอไม่ดีแล้วเราเครียด เพราะเขา
บอกว่าให้เราเป็นคนดี ตอนนี้ ถ้าเราไปอยู่ที่นั่น ถ้าเรา
เป็นคนดี แสงสว่างจะอยู่บนหัวเรา รอบ ๆ อาจารย์ตรง
นั้นคือเป็นคนจีน เขาจะว่าอาจารย์มองเห็น เราก็อยาก
เป็นคนดี เพราะอยากมีแสงสว่างนี้ เขาพูดอย่างนั้น แต่
จริง ๆ ไม่มี เขาหลอกเรา (หัวเราะ) ให้เราเป็นคนดี แต่เขา
ไม่ได้บอก ว่าคนดีคืออะไร? อย่างไรงี้คิดดี อย่างไรงี้
พูดดี อย่างไรงี้ทำดี เขาบอกเพียงแค่ว่าให้เป็นคนดี

แต่ว่า ดิฉันฟังธรรมะของอาจารย์สุจินต์ ท่านจะอธิบาย
เรื่องของอกุศลกรรมบถ ๑๐ แล้วก็ บุญกิริยาวัตถุ ๑๐ นั้น
คือความดีที่ได้เข้าใจ ได้จากท่านอาจารย์ แล้วก็ไม่ใช่แค่
นั้น ดิฉันเข้าใจ คือ ถ้าเป็นคนดี ดีเท่าไรก็ไม่พอ อาจารย์

สุจินต์ท่านจะย้ำเสมอ ว่าดีเท่าไรก็ไม่พอ และถ้าเราจะรักษาศีล เราก็จะต้องรักษาไปทุกภพทุกชาติ ถ้าเราให้ทาน เราก็ต้องมาให้ทานทุกภพทุกชาติ ซึ่งมันก็ไม่จบ นอกจากเราฟังธรรมะ แล้วก็เข้าใจสิ่งที่กำลังปรากฏ ที่ท่านอาจารย์สุจินต์จะเน้นย้ำ ว่าไม่ใช่สัตว์ ไม่ใช่บุคคล ไม่ใช่ตัวตน แล้วท่านก็จะแนะนำ จำแนกออกให้ฟังว่า ทางตา ลักษณะเป็นอย่างไร? ฟังธรรมะ ถ้าจะเข้าใจธรรมะ ต้องรู้จัก "ตัวจริง ๆ" ของธรรมะ ไม่ใช่แค่ "เรื่องธรรมะ" อย่างทางตา ต้องรู้จัก "สภาพรู้" แล้วก็ "สิ่งที่ปรากฏ" ว่ามันแยกกันได้อย่างไร? ทางหู เสียง กับ ได้ยิน ลักษณะของเขา คนละอย่าง แล้วก็ ทางใจ ที่คิดนึก หลังจากเห็น ได้ยิน อย่างนี้ค่ะ

ดิฉันฟัง แล้วก็พิจารณาตาม ทางนี้ได้ประโยชน์กว่า ดิฉันทั้งทางโน้น ทั้ง ๆ ที่ทางโน้นตามมา ทั้งมาว่า ทั้งมาขอเรื่อง ทั้งมาอะไร ดิฉันไม่ไปแล้ว เพราะว่า มันไม่ใช่หนทาง!!! มันเสียเวลา!! อายุเราก็เยอะขึ้นไปทุกวัน แล้วก็ไม่ว่าเราจะอยู่ในโลกนี้อีกสักกี่วัน ประโยชน์ของเราเอง ไม่ต้องสนใจเพื่อน หรือว่า กลุ่มของเรา เขาจะเป็นอย่างไร เรื่องของเขา เขาจะไม่ชอบเราแล้ว เขาจะเกลียดเราแล้ว เราก็ไม่สนใจ เพราะว่า ถ้าเราตาย เราก็ตายคนเดียว ไปขึ้น

สวรรค์ เราก็ไปคนเดียว ลงนรก เราก็ลงคนเดียว ก็ไม่ไปสนใจเขาแล้ว สิ่งที่เป็นประโยชน์ที่สุด ก็คือ ฟังธรรมะให้เข้าใจ สิ่งที่กำลังปรากฏ ที่ไม่ใช่สัตว์ ไม่ใช่บุคคล ไม่ใช่ตัวตน แล้วก็ ไม่ใช่ฟังให้เข้าใจแค่เรื่องราว ต้องให้รู้สิ่งที่มีจริง ๆ ด้วย เพื่อที่ ถ้าสติเขาเกิด เขาจะระลึกได้ ตามที่เราได้ยินได้ฟังมา เหมือนกับที่ เมื่อวันก่อน ที่พูดถึงเรื่องโต๊ะไม้ดับ ถ้าดิฉันจะพิจารณาอย่างนี้ ถ้าผิด กรุณาให้อาจารย์สุจินต์หรือท่านวิทยากรช่วยแก้ไขให้ด้วยนะคะ

การที่จะเห็นโต๊ะดับ โต๊ะไม้ดับ เพราะโต๊ะไม่มี โต๊ะ เป็นสมมุติบัญญัติ ถ้าจะให้เห็นการเกิดดับ ต้องพิจารณาสภาพธรรมที่ "เห็น" แล้วก็ "คิดนึก" ที่คิดนึก เห็นนั้นไม่มีแล้ว "เห็น" ดับไปแล้ว "คิดนึก" ถึงเรื่อง "โต๊ะ" คือเป็นสภาพธรรมะอีกอย่างหนึ่งแล้ว ที่เกิดดับ คือ "จิตเห็น" แล้วก็ "จิตคิด" ใช่ไหมคะ? ที่ดับ ไม่ใช่โต๊ะเป็นตัว บำบัดเป็นหลัง ที่ดับ ใช่ไหมคะ?

ท่านอาจารย์ :

ค่ะ ถูกต้องแน่นอนนะคะ คงไม่ต้องอาศัยคำยืนยัน เพราะเหตุว่า เป็นการพูดจากความเข้าใจ ไม่ใช่ต้องไปจำแต่ละคำ หรือว่า ท่องมา ค่อย ๆ เข้าใจขึ้นตามความเป็นจริงกว่าจะถึงเวลาที่เข้าใจได้ ว่าขณะนี้ "คน" ที่เราเข้าใจว่ามีหลาย ๆ คน ปรากฏหรือเปล่า? เมื่อหลับตา

คุณจันทร์เมตตา :

"คน" เมื่อหลับตา ไม่มีค่ะ มีแต่ "คิด" ถึง "คน"

ท่านอาจารย์ :

ค่ะ เพราะฉะนั้น สิ่งที่ปรากฏทางตา จะเป็นคน ได้ไหม? เพราะเพียงหลับตา ก็ไม่มีใครสักคนที่นี่ เพราะฉะนั้น สิ่งที่ปรากฏทางตา ความจริงของสิ่งนี้ คือ เป็นสิ่งที่เพียงปรากฏให้เห็น เมื่อจิตเห็น เกิดขึ้นเห็น เท่านั้นเอง!!! กว่า จะละลาย การยึดถือสภาพธรรมะแต่ละหนึ่ง ซึ่งรวมกัน ก็เข้าใจ ยึดถือว่า เห็นบ้าง ได้ยินบ้าง คิดบ้าง เหล่านี้ "เป็นเรา" ทั้งหมด ต่อเมื่อได้เข้าใจลักษณะของสภาพธรรมะ แต่ละหนึ่งจริง ๆ ไม่ใช่โดยการหวังว่า จะไปเห็นการเกิดดับ เพราะไม่ใช่เรา แน่แน่นอน แต่ต้องมีการเข้าใจขึ้น จนคลายความที่เคยยึดถืออย่างมั่นคง แล้วสติสัมปชัญญะ จึง "เริ่ม" ที่จะเกิดได้ โดยความเป็นอนัตตา

เพราะฉะนั้น ก็เป็นธรรมชาติที่แสดงให้เห็นว่า สิ่งที่มีจริง
อย่างนี้ เป็นเรื่อง "เข้าใจ" ไม่ใช่เรื่อง "หวัง" และ เป็นเรื่อง
ความเข้าใจที่ "เมื่อเข้าใจ" ก็จะไม่ "ละความหวัง" เพราะเหตุ
ว่า ถ้ายังหวังอยู่ตราบใด ก็ไม่ใช่อริยสัจจะ ที่จะทำให้รู้
แจ้งสภาพธรรมะตามความเป็นจริงได้

คุณจันทร์เมื่อด :

ธรรมดาทั่วไป ถ้าเกิดหวัง ก็พิจารณาสภาพธรรมะที่หวัง
นั้น ก็รู้ว่า นั่นคือสภาพธรรมะชนิดหนึ่ง ที่เขาเกิดขึ้นตาม
เหตุปัจจัย

ท่านอาจารย์ :

ค่ะ ขณะนั้น ก็คือ "ยังคิดอยู่"

คุณจันทร์เมื่อด :

ค่ะ รู้ว่าเป็นคิด คิดถึงว่า นี่คือหวัง และถ้าหวังเกิดขึ้น
ลักษณะของหวัง ก็คือ มีลักษณะอีกอย่างหนึ่ง แล้วก็
คิดถึงว่า นี่หวังแล้ว อันนี้คือสภาพธรรมะอีกอย่างหนึ่ง ที่
คิดว่า อันนี้หวัง ใช่มั้ยคะ?

ท่านอาจารย์ :

ค่ะ เป็นความเข้าใจขึ้นของแต่ละคน คิดก็คือคิด "ขณะที่
คิด" เริ่มรู้ว่า "ลักษณะนั้น" เป็น "ธาตุรู้" แต่ไม่ใช่ชื่อเลย!!
แค่ "คิด" ก็รู้ว่า นั่นคือ "รู้"

คุณจันทร์เมื่อด :

ค่ะ ไม่ต้องมีชื่อ แต่ว่า ลักษณะของเขามี แล้วถ้าไปคิดว่า
นี่คือหวัง ขณะนั้น ก็คืออีกขณะหนึ่ง ที่คิดถึงหวังที่ดับไป
แล้ว

ท่านอาจารย์ :

ค่ะ ถูกต้องค่ะ

อ.อรรณพ :

ขออนุญาตสนทนาต่อนิดหนึ่งนะคะครับ แล้วคุณจันทร์ได้
ยินจากสถานีวิทย์นี้ มีใครแนะนำบ้างไหมครับ?

คุณจันทร์เม็ต :

ไม่มีค่ะ ตอนนั้น ดิฉันแสวงหาธรรมะ เพื่อจะเอาไปช่วย
โรงงานที่โน่น เปิดเจอ แล้วก็สมัยก่อนที่ฟังแรก ๆ ดิฉันไม่
เข้าใจ จะชอบฟังพระสูตร พระสูตรนี้จะฟังง่าย แล้วก็รู้สึก
ว่าจะดี พอมีคนถามเรื่องสติปัฏฐาน ถามเรื่องนามธรรม
รูปธรรม ก็จะไม่เข้าใจ ตอนนั้นหงุดหงิด แต่พอตอนนี้ จะ
ชอบฟังคนถาม แล้วก็ฟังเรื่องนามธรรม รูปธรรม จิต
เจตสิก รูป อย่างนี้ มันจะเป็นประโยชน์มากกว่าฟัง
เรื่องราว แต่ฟังเรื่องราวก็คือ เพื่อประกอบว่า เวลาที่ท่าน
อาจารย์อธิบาย ท่านจะยกเรื่องนี้มาอธิบายประกอบ ให้
เราเข้าใจว่า มันเป็นอย่างนี้ ไม่ใช่ฟังแต่เรื่องราว แต่เราฟัง
ธรรมะ ก็เพื่อที่จะให้เข้าใจสิ่งที่มีจริง ที่กำลังปรากฏ ถ้า
สติเกิดในขณะนั้น ปัญญาเขาก็จะรู้ว่า นี่คือสภาพธรรมะ
อย่างหนึ่ง เท่านั้นเอง แต่ว่าจะต้องฟังให้เข้าใจ ว่า "ทาง
ตา" เขามี "ลักษณะ" อย่างไร? "ทางหู" เขามี "ลักษณะ"
อย่างไร? ทางจมูก ทางลิ้น ทางกาย เขามีลักษณะ
อย่างไร ของแต่ละอย่างของเขา เพื่อที่ว่า ถ้าสภาพธรรมะ
หนึ่ง สภาพธรรมะใดปรากฏ ถ้าสติเขาเกิด เขาก็จะระลึก
ได้ ว่านี่คือสภาพธรรมะที่เราได้ยินได้ฟังมา แล้วก็จะมีจริง

อย่างนั้นด้วย จะเป็นการที่ว่า ค่อย ๆ รู้จักธรรมะ แล้ว
ก็ กว่าจะคุ้นเคย ก็อีกนานมาก

ท่านอาจารย์ :

ค่ะ ก็สมควรที่จะกลับไปพูดให้คนที่โน่น ที่เคยฟัง แต่ก็ที่น่า
เสียดาย เพราะอย่างไร เขาก็คงไม่ฟัง!!

คุณจันทร์เม็ค :

เขาไม่ฟังหรอกค่ะ เพราะว่า เราพูดอะไรแล้ว เดี่ยวเขาก็
จะมาสรุปทีหลัง เขาก็จะพูดถึงอาจารย์เขามากกว่า เขา
จะไม่สนใจ แล้วถ้าไปพูด ดิฉันก็คิดว่า มันไม่มีประโยชน์
ถูกต้องค่ะ

ท่านอาจารย์ :

คุณจันทร์เม็ค :

เราจะไปพูดกับคนที่สนใจเท่านั้น ถ้าใครไม่สนใจ เราพูด
เรื่องที่เขาสงสัยดีกว่า ถ้าเขาสงสัย เราค่อยพูด ถ้าเขาไม่
สนใจ มันก็เป็นอะไรที่เสียเวลาสำหรับเรา แล้วก็เสียเวลา
สำหรับเขา ค่ะ

ท่านอาจารย์ :

คุณจันทร์เม็ค :

ถูกต้องค่ะ เพราะฉะนั้น จึงไม่กลับไป
ไม่กลับ แน่บนอน!!! ถึงเขาจะบอกว่า หน้าตาอย่างนี้หรือมี
ศีล (หัวเราะ) ขอโทษค่ะ ดิฉันไม่ได้บอกว่า มีศีล หมายถึง

ความว่า เขาชวนไป แล้วดิฉันก็บอกว่า ดิฉันก็พึงพระธรรมะ
อยู่ที่บ้าน แล้วก็ทำงานไปด้วย อยู่บ้านด้วย แล้วก็รักษา
ศีลห้า ก็ไม่ได้ครบหรอกค่ะ เพราะว่าผู้ที่รักษาศีลห้าได้
ครบ ต้องเป็นพระโสดาบันแต่ดิฉัน ก็ค่อย ๆ รักษาไป เขา
บอก คุณรู้ หน้าที่อย่างนี้ ไม่มีศีลหรอก เขาบอก (หัวเราะ)
ดิฉันก็บอกว่า ก็ใช่ค่ะ ดิฉันก็ไม่ได้มีศีลครบ เพราะว่า พระ
โสดาบันเท่านั้น ที่ท่านจะมีศีลห้าครบ มันก็ถูก ดิฉันไม่
โกรธ เพราะว่าเขาพูดความจริง

- ท่านอาจารย์ :** แสดงให้เห็นว่า เมื่อมีความเห็นถูก ก็ไม่หวั่นไหว ไม่ว่า
คำพูดของใครจะกล่าวว่อย่างไร ก็ไม่สามารถที่จะทำให้
เราเห็นผิดตามไปด้วย หรือว่า กลายเป็นคนที่ไม่มีความเหตุผล
- อ.อรรณพ :** เมื่อสักครู่นี้ คุณจันทร์บอกว่า ไม่มีประโยชน์ที่จะไป
เผยแพร่หรือไปช่วยคนที่เขาไม่ต้องการฟัง แล้วทำไมถึง
มาเผยแพร่ให้คุณปาล
- คุณจันทร์เม็ต :** อ้อ ไม่หรอกค่ะ ก็คือว่า ดิฉันไม่ได้พูดไปเรื่อยเปื่อยกับ
ทุก ๆ คน
- อ.อรรณพ :** แล้วทำไมถึงพูดกับคุณปาล
- คุณจันทร์เม็ต :** ก็เมื่อพูดกับเขา เขาก็สนใจเรื่องนี้ขึ้นมา
- อ.อรรณพ :** รู้จักกันอยู่ใช่ไหม?

คุณจันทร์เมื่อด :

รู้จัก คือ ตอนนั้นอยู่ใกล้ ๆ กันค่ะ ค่ะเคยกัน ก็คนใกล้ ๆ กัน ก็ลองพูดให้เขาฟัง ชวนเขาฟัง อะไรอย่างนี้ กลุ่มของ ดิฉัน คนรอบตัวนี้ เราก็สังเกตว่า ใครชอบ ใครสนใจ ดิฉัน ก็จะลองแนะนำดู เพราะเห็นว่า ถ้าใครได้ประโยชน์ ฟัง แล้วเขาชอบ เขาจะได้ประโยชน์จากตรงนี้ ดีกว่าเราไปให้เงิน ถ้าเราให้เงินให้ทองใครก็แล้วแต่ เขาใช้ไปก็หมด แต่ ถ้าเราให้ความรู้ ความเข้าใจ ให้เขาได้เข้าใจในสิ่งที่ เป็นประโยชน์ แล้วก็ป็นธรรมชาติที่พระพุทธรูปเจ้าทองแสดง แล้ว อาจารย์สุจินต์ท่านเป็นผู้รู้จริง ๆ เหมือนกับศาสนของ พระราชาที่ส่งมายังชนบท แล้วบัณฑิตท่านนั้น ที่สามารถ อธิบายให้เราเข้าใจได้ ดิฉันคิดว่ายุคนี้ สมัยนี้ จะไม่มีที่ ไหนแล้ว มีที่นี้ ก็เลยแนะนำเพื่อน ๆ เท่าที่เขาสนใจ ก็ให้ เขามาฟัง มีบางคนที่ไม่สนใจก็มี บางคนที่เขาสนใจก็มี ขนาดเขาไปแต่งงานที่มาเลย์ เขาเข้าศาสนาอิสลามแล้ว เขาก็ยังเอาแผ่นไปฟัง ก็มีอยู่ ๒-๓ คน ค่ะ

อ.อรรณพ :

ต้องขออนุโมทนาอย่างมากเลยนะครับ อีกเรื่องหนึ่ง แล้ว ยังรับประทานเจอยู่หรือเปล่าครับ?

คุณจันทร์เมื่อด :

ดิฉันเลิกมานานแล้วค่ะ (ทุกคนหัวเราะ) ตอนนั้นที่ดิฉัน ไปทานก็คือ ก็คิดว่ามันเป็นสิ่งที่ดี ตอนนั้นก็ไม่ได้คิดถึง บุญ คิดถึงว่ามันดี พอมาเจอพี่ที่เขาทานเจ เขาก็พูดให้

เราฟัง ก็คิดว่ามันดีขึ้นไปอีก เขาก็พูดว่ามีธงปักอยู่ที่บนหัวแล้วนะ เดี๋ยวเกิดภัยพิบัติขึ้นมา แล้วเดี๋ยวอาจารย์ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ เทวดา ก็จะได้ช่วย

อ.อรรถนพ :

ธงอะไร? (ทุกคนหัวเราะ)

คุณจันทร์เมตตา :

คือ เขาก็บอกเราอีกว่า มันเป็นธงสีเหลือง แต่ว่าตาเปล่ามองไม่เห็น ต้องเทพเท่านั้น (หัวเราะ) ต้องเทพค่ะ คนเรานั่ง ๆ อยู่ มองไม่เห็น

อ.อรรถนพ :

อ้อ ธงที่ปักที่อาหารเจอย่างนั้นหรือครับ?

คุณจันทร์เมตตา :

ค่ะ มันเหมือนธงที่ปักที่อาหารเจ แต่ว่ามันไม่ใช่หรอก คือเขาหลอกเรามากกว่า หลอกเราให้เราชักชวนคนเข้าไปเยอะ ๆ ถ้าเรายิ่งชวนคนไปเยอะ ๆ เราจะได้บุญเยอะ แล้วญาติของเราที่ตายไปแล้ว ๗ ชั่วโมง จะได้ขึ้นบนสวรรค์หมด ตอนนี้อยู่ในนรก ก็ขึ้นสวรรค์หมดค่ะ (หัวเราะกันครืน) มันไม่ใช่หรอกค่ะ มันไร้สาระ

อ.อรรถนพ :

แล้วแสงสว่างอะไร ที่ว่า แสงสว่างบนศีรษะ กับ ธง

คุณจันทร์เมตตา :

แสงสว่างก็คือ ขณะนั้น ถ้าเราเป็นคนดี มันจะมีแสงสว่างคล้าย ๆ เหมือนที่เราดูเทวดาในหนัง ในละคร มันจะมีเป็นวง ๆ อยู่บนหัว แต่ที่จริง มันไม่ใช่หรอกค่ะ ถ้าเกิดว่า

เราพิจารณาตามความเป็นจริง มันเป็นไปได้ไม่ได้ เพราะว่า
แม้แต่เรายังมองไม่เห็น ดี ไม่ดี เป็นเรื่องเฉพาะตน ถ้าเรา
ไม่ดี เราจะรู้ตัวของเราเอง ไม่จำเป็นต้องใครมาเห็น เทพ
ท่านรู้ ก็เป็นเรื่องของท่าน แต่ถ้าเราไม่ดี ความไม่ดีนั้นเอง
ที่เป็นอกุศลกรรม ก็จะทำให้เราเกิดอกุศลวิบาก ที่เราเอง
จะต้องไปเจอ

เหมือนที่ท่านอาจารย์สุจินต์กล่าว เมื่อก่อนดิฉันฟังแผ่น
เป็นม้วนเทป อาจารย์สุจินต์ท่านบอกว่า เปรียบเหมือน
กับเราตักน้ำใสในตุ่ม ความดีก็เป็นน้ำใสที่ตักใส่ไว้ในตุ่ม
เพื่อที่เราจะใช้บริโภคเอง กินเอง แต่ถ้าเป็นความไม่ดี ก็
เหมือนเราตักน้ำขุ่น ๆ ไปใสในตุ่ม แล้วเราเองจะต้อง
บริโภคเอง แล้วดิฉันคิดว่า เราก็ควรจะตักน้ำใส ๆ ดีกว่า
เพราะว่าเราบริโภคก็มีความสุข ก็คือ ความดี แต่ว่า ดี
เท่าไรก็ไม่พอ เพราะเรามีกิเลส บางทีก็มีโมโห มีอะไร

แต่ว่า ถ้าเราฟังธรรมะจนเข้าใจระดับหนึ่ง ดิฉันคิดว่า เกิด
โมโห ก็เป็นเรื่องธรรมดา เพราะว่า เรายังมีสภาพธรรมะ
นั้นยังไม่ได้ดับไป เมื่อมีเหตุปัจจัยให้โมโหเกิดขึ้น เขาก็
ต้องเกิดตามเหตุปัจจัย แต่หน้าที่ของเราก็คือ พิจารณา

สิ่งที่กำลังปรากฏ แล้วก็รู้ว่า นั่นคือ สภาพธรรมะที่เขามีลักษณะอย่างนั้นนั่นเอง ไม่ใช่เรา แต่ไม่ใช่โดยที่ "คิด" ว่า นี่คือ ธรรมะ ต้องรู้จักตัวที่กำลังโกรธตอนนั้นจริง ๆ ว่า "ลักษณะ" ของเขามี แต่ถ้าคิดถึงว่า นี่คือธรรมะชนิดหนึ่ง นั่นก็คือ จะต้องรู้ว่า นี่คือลักษณะที่ "คิด" ไม่ใช่ลักษณะที่ "โกรธ" ก็แค่นี้ค่ะ (หัวเราะ)

อ.อรรณพ :

เยี่ยมยอดครับ ขออนุญาตท่านอาจารย์ พรบมือให้หน่อย ได้ไหมครับ (ทุกคนปรบมือ) อนุโมทนาจริง ๆ นะครับ เป็นการที่ได้ให้ทุกคนมีส่วนร่วมและอนุโมทนาจริง ๆ นะครับ แล้วก็เห็นว่าตราบใดมีพระธรรมแล้วยังมีการสะสมในใจของแต่ละคน ซึ่งเราไม่รู้ว่า ใครสะสมอะไรมา ถึงแม้จะสะสมมาดี แต่ถ้าไม่มีพระธรรมที่มีผู้แสดง ก็คงจะอยู่สำนักนั้น แล้วก็ไปหาอะไรต่ออะไรที่คิดว่าเป็นธรรมะ ไปป้อนเขา โดยที่ไม่รู้เลยว่า สิ่งที่เราไปนั้น ไม่ใช่เป็นหนทางที่ถูกต้อง แต่โชคดีสำหรับเรา คือ โชคดีที่ในอดีต สะสมปัญญาามากแน่นอน ที่จะเข้าใจ แล้วก็เด็ดขาดจริง ๆ แล้วก็โชคดีที่ได้เกิดมาในยุคที่มีธรรมะ ก็อนุโมทนาจริง ๆ นะครับ กราบท่านอาจารย์ครับ เห็นความอัศจรรย์ของปัญญาจริง ๆ ที่แยกแยะได้เด็ดขาด ทั้งได้เลย แล้วก็ยังเป็นมิตรดีกับคนอื่นอีก

ท่านอาจารย์ :

ค่ะ เพราะเป็นธรรมะ

คุณจันทร์เม็ต : ค่ะ ไม่ใช่สัตว์ ไม่ใช่บุคคล ไม่ใช่ตัวตน ธรรมะเขาทำหน้าทีของเขาค่ะ

อ.อรรณพ : เพราะฉะนั้น ที่อย่างนี้ ก็เพราะปัญญา ทำหน้าที่ ไซ้ไหมครับ

คุณจันทร์เม็ต : ค่ะ ก็เป็นสภาพธรรมะนั้น ที่เขาทำหน้าที่ของเขา ก็ไม่รบกวนแล้วค่ะ

อ.อรรณพ : ไม่ใช่รบกวนเลยครับ เป็นประโยชน์ที่ได้สนทนากันครับ

ผู้ฟัง : ฟังมาตั้งแต่ปี '๕๐ จนปีนี้ก็ประมาณ ๑๘ ปีแล้ว

คุณจันทร์เม็ต : ก็ประมาณนั้นค่ะ แต่กว่าจะเข้าใจ ก็มาปีหลัง ๆ ค่ะ ดิฉันฟังแรก ๆ ก็ไม่ค่อยเข้าใจ แล้วก็ ตอนที่เขาถามเรื่องสติปัฏฐาน บางทีท่านอาจารย์พูดเรื่องพระสูตร ดิฉันกำลังฟังเพลิน ๆ แล้วก็มีท่านผู้ฟังถามมาว่า เรื่องสติปัฏฐาน อะไรอย่างนี้ เรื่องกายานุสสนาสติปัฏฐาน ธัมมานุสสนาสติปัฏฐาน อะไรอย่างนี้ ตอนแรก ๆ ก็ไม่ยอมฟัง เพราะฟังพระสูตรดีกว่า แต่พอตอนนี้ ดิฉันคิดว่า การเข้าใจสิ่งที่ปรากฏอย่างนี้ ที่เขาถาม เป็นประโยชน์มาก เพราะพระสูตร เรื่องราวนี้ เราจำแล้วก็ลืม บางทีจะไปเล่าอะไรก็ลืม แต่ถ้าสิ่งที่เราฟัง เข้าใจสิ่งที่ปรากฏ มันจะไม่ลืม ถ้าเป็น "ความเข้าใจสิ่งที่ปรากฏ" จะไม่ลืม แต่ถ้าเป็น "เรื่องราว" จะลืมค่ะ

ท่านอาจารย์ :

ค่ะ ก็คงได้ยินดีฉันพูดหลายครั้งนะคะ ว่า ไม่มีอะไรที่จะ
ทำให้มีความสุขเป็นสุข แล้วก็ปิติ เท่ากับได้ทราบว่า มีผู้
ที่ได้ศึกษาพระธรรมและเข้าใจพระธรรม ก็ต้องขอ
อนุโมทนาทุกท่านด้วยนะคะ

...ณ กาลครั้งหนึ่ง ที่ หาดใหญ่ จังหวัดสงขลา...

"...ไม่มีอะไรที่จะทำให้มีความสุขเป็นสุข แล้วก็ปิติ เท่ากับได้ทราบว่า มีผู้ที่ได้ศึกษา
พระธรรมและเข้าใจพระธรรม..."

กราบทำนุชาคุณ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ที่เคารพยิ่ง
ขอบพระคุณและขออนุโมทนาในกุศลศรัทธาของคุณพนิดา มิตรปวงชน
คุณอมรวไล มิตรปวงชน คุณจิรัฐ ศรีวัชรเมธี
และสมาชิกชมรมบ้านรั่มมะหาดใหญ่ทุกท่าน
และขออนุโมทนาในกุศลจิตของทุก ๆ ท่านครับ

